Vonnisnummer / Griffienummer 48 2019/ 3387
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **19 november 2019**
Naam van de beklaagde(n)
Systeemnummer parket Dossiernummer **19G001529** Notitienummer parket

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Kamer G30DI

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het **openbaar ministerie** tegen:

1. geboren te op ingeschreven te van Belgische nationaliteit, RRN

4335

2. , geboren te op ingeschreven te van Belgische nationaliteit, RRN

4336

3. , geboren te op ingeschreven te van Belgische nationaliteit, RRN

4337

4. besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, met BTW-nummer , ingeschreven onder het ondernemingsnummer met maatschappelijke zetel gevestigd te

4338

beklaagd van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

<u>De eerste, tweede, derde en de vierde</u>

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als eigendom van geboren te op en geboren te op beiden samenwonende te

;

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie,

meer bepaald een achterbouw te hebben herbouwd in valleigebied zonder stedenbouwkundige vergunning.

Te op niet nader te bepalen data in de periode van 01.03.2013 tot 25.10.2013 (zie stuk 3, 16, 21, 24).

De derde en de vierde

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de derde als zaakvoerder van de vierde, die op haar beurt als doel heeft de uitvoering van bouwwerkzaamheden;

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

De dagvaarding werd op 22 mei 2019 ingeschreven op het kantoor rechtszekerheid te
2. Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

De dagvaarding werd ingeschreven in het gemeentelijk vergunningenregister (art. 6.2.1. VCRO).

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 18 juni 2019.

Bij tussenvonnis van 18 juni 2019 werd meester advocaat te aangesteld als lasthebber ad hoc om te vertegenwoordigen in deze strafprocedure en werd de zaak voor behandeling vastgesteld op de terechtzitting van 15 oktober 2019.

De zaak werd op de terechtzitting van 15 oktober 2019 in zijn geheel voor de zetel in zijn huidige samenstelling hernomen.

2. De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 15 oktober 2019:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door substituut-procureur des Konings;

- de eerste beklaagde, in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haarzelf en bijgestaan door meester loco meester beiden advocaat te

- de tweede beklaagde, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester loco meester beiden advocaat te

- de derde beklaagde, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester , advocaat te die de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;

- de vierde beklaagde, in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door de lasthebber ad hoc, meester advocaat te

3. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

Huidig geschil heeft betrekking op de woning gelegen te gelegen in valleigebied, langsheen de spoorlijn Op 10 december 2013 stelde de stedenbouwkundig ambtenaar, vast dat het dak van de woning

vernieuwd werd en de linkerwoning aan de achterzijde uitgebreid werd met een bijgebouw ter vervanging van het bestaande bijgebouw.

De eerste beklaagde verklaarde dat het bijgebouw dienst doet als berging en in het begin van het jaar 2013 door haar echtgenoot de tweede beklaagde en de vorige eigenaar de derde beklaagde werd gebouwd. Er werd daarvoor geen stedenbouwkundige vergunning aangevraagd omdat ze dit niet wisten temeer de achterbouw volledig herbouwd werd op dezelfde plaats en met dezelfde grootte. Ze stelde het nodige te zullen doen om een regularisatieaanvraag in te dienen.

De derde beklaagde verklaarde de achterbouw samen met de nieuwe eigenaar in 2013 te hebben gebouwd, zonder vergunning.

Op 12 november 2014 lichtte dienst stedenbouw het parket in van het feit dat er nog steeds geen regularisatieaanvraag werd ingediend. Blijkens stuk 32 van het strafdossier werd deze regularisatieaanvraag ingediend op 20 november 2014 maar op de zitting van 2 maart 2015 door het college van burgemeester en schepenen uit de vergunning gesloten. De eerste en de tweede beklaagde tekenden hiertegen beroep aan bij de deputatie, hetgeen door hen vervolgens op 15 juli 2015 werd ingetrokken.

De tweede beklaagde verklaarde op 3 oktober 2015 dat het beroep door hen ingetrokken werd omdat na de hoorzitting bij de provincie aan hen meegedeeld werd dat een vergunning in die omstandigheden niet verleend zou worden. Hij stelde dat de toestand voor hen onduidelijk was temeer in overleg met de waarnemend burgemeester voor een oplossing gezocht zou worden. Hij voegde een e-mail aan zijn verklaring toe waaruit blijkt dat hij op 22 september 2015 via werkzaam bij een afspraak vroeg ter bespreking van het dossier maar zij op 25 september 2015 liet weten dat de agenda van burgemeester overvol zat.

De eerste en de tweede beklaagde raadpleegden vervolgens een raadsman die op 2 november 2015 zijn tussenkomst meldde aan het openbaar ministerie. Op 4 maart 2016 richtte het openbaar ministerie een schrijven aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur waarbij naar de brief van deze raadsman werd verwezen en waarbij gevraagd werd of er namens het agentschap een herstelvordering zou worden geformuleerd gezien het perceel gelegen is in valleigebied. Er werd gevraagd om spoedig te antwoorden bij gebreke waaraan het dossier zou geseponeerd worden nu de feiten dateren van 2013 (stuk 107 strafdossier).

Op 10 mei 2016 antwoorde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat een meerwaardevordering aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zou worden voorgelegd. Blijkens stuk 113 bedroeg dit 11.570 euro.

Op 9 november 2016 verklaarden de eerste en de tweede beklaagde dat er met de derde beklaagde discussie bestaat over wie de meerwaardesom moet betalen en dat zij – na overleg met hun raadsman – beslisten om deze discussie te laten beslechten door de rechtbank.

Op 7 mei 2019 ging het openbaar ministerie over tot dagvaarding van de vier beklaagden.

De zaak werd ingeleid op de terechtzitting van 18 juni 2019 alwaar op verzoek van partijen conclusietermijnen werden bepaald. Diezelfde dag werd tussenvonnis verleend waarbij meester als lasthebber ad hoc werd aangesteld om de belangen van de vierde beklaagde te verdedigen.

De zaak werd hernomen en behandeld op de terechtzitting van 15 oktober 2019. Op deze terechtzitting legde de verdediging van de eerste en de tweede beklaagde een stuk neer waarbij de GSI bij proces-verbaal bevestigde dat de beklaagden bij vonnis gewezen door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent – 11e kamer gewezen op 5 december 2017 veroordeeld werden tot betaling van de meerwaardesom van 7.059 euro; en dat dit bedrag inmiddels door hen betaald werd op 27 april 2018. Dit vonnis werd door de derde en de vierde beklaagde gevoegd als stuk 1 in hun stukkenbundel.

Beoordeling

De eerste en de tweede beklaagde

De eerste en de tweede beklaagde worden als mededaders samen met de derde en de vierde beklaagde door het openbaar ministerie vervolgd om zonder stedenbouwkundige vergunning een achterbouw te hebben herbouwd in valleigebied, te op niet nader te bepalen data in de periode van 01.03.2013 tot 25.10.2013.

Gelet op de gegevens van het strafdossier en in het bijzonder gelet op:
- de vaststellingen van de stedenbouwkundig ambtenaar en de politie;
- de foto's die deze vaststellingen staven;
- de niet-betwisting door de eerste en de tweede beklaagde dat zij geen vergunning voor het herbouwen van de achterbouw hadden;

zijn de feiten onder de enige tenlastelegging in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

De rechtbank merkt daarbij op dat het gieten van de betonplaat en de afbraakwerken geen deel uitmaken van de strafvordering lastens deze beklaagden zodat de rechtbank niet gevat is om te oordelen over de vraag van de verdediging van de eerste en de tweede beklaagde om hen voor deze feiten vrij te spreken.

De eerste en de tweede beklaagde verzoeken de rechtbank hen vrij te spreken op grond van de schulduitsluitingsgrond onoverwinnelijke dwaling. Zij stellen dat de derde en de vierde beklaagde zowel tijdens de onderhandelingen betreffende de aankoop van het pand als na het verlijden van de notariële akte (welkdanige akte niet wordt voorgelegd) hen steeds voorhielden dat er geen vergunning nodig was voor het opbouwen van de achterbouw en daarbij verwezen naar artikel 2.1, II° van het Vrijstellingenbesluit. Gelet op de professionele

hoedanigheid van de derde en de vierde beklaagde als aannemer hebben zij hen vertrouwd en zelf geen inlichtingen ingewonnen bij de stedenbouwkundige dienst.

De rechtbank volgt deze argumentatie niet.

Voor de strafrechter is een dwaling van een beklaagde onoverkomelijk indien *uit de omstandigheden kan worden afgeleid dat de beklaagde gehandeld heeft zoals elk redelijk en voorzichtig persoon zou hebben gehandeld".* (Cass.01.10.2002, A.R. nr. P.01.1006.N, www.cass.be.; Cass. 19.05.1987, R.W. 1987-88, met noot R; Verstraeten). Het abstract criterium van 'de goede huisvader' dient aldus te worden gehanteerd.

Er is vereist dat het gedrag van de burger vrij moet zijn van enige miskenning van het algemeen zorgvuldigheidscriterium: *"dat de rechtsdwaling weliswaar wegens bepaalde omstandigheden als onoverkomelijk kan worden beschouwd, maar zulks alleen het geval is indien uit de omstandigheden kan worden afgeleid dat de persoon gehandeld heeft zoals ieder bedachtzaam en voorzichtig persoon die in dezelfde toestand verkeert zou hebben gedaan"* (Cass. 18.01.1999, R.C.J.B. 2000, 725 met noot F. Glansdorff; Cass. 29.11.1976, Pas. 1977, 355).

De rechter stelt soeverein de feiten vast waaruit hij een onoverkomelijke dwaling kan afleiden, maar het Hof van Cassatie oefent controle uit of de feitenrechter uit die feiten wettelijk het bestaan van een rechtvaardigheidsgrond heeft kunnen afleiden.

De rechtbank is van oordeel dat er in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde geen sprake is van een onoverwinnelijke dwaling.

Het perceel waarop de inbreuk werd begaan, is gelegen binnen een ruimtelijk kwetsbaar gebied (valleigebied) zodat krachtens de geldende wettelijke bepalingen ter zake het herbouwen en het uitbreiden van een zonevreemde constructie niet toegelaten is (zie tevens de herstelvordering gevoegd in het strafonderzoek).

De beklaagden kunnen bezwaarlijk voorhouden van deze wettelijke bepalingen geen kennis te hebben nu zij geacht worden de wetgevende bepalingen ter zake te kennen. Bovendien leest de rechtbank in het vonnis van 5 december 2017 (stuk 1 derde en vierde beklaagde) dat de eerste en de tweede beklaagde reeds op 20 november 2012 met de derde en vierde beklaagde een onderhandse overeenkomst afsloten en zij toen reeds gewezen werden op de problematiek ter zake:

"1. Met betrekking tot het onbebouwde gedeelte van het verkochte goed verklaart de kopende partij ervan op de hoogte zijn dat geen verzekering gegeven kan worden omtrent de mogelijkheid om op dit goed te bouwen of er enige vaste of verplaatsbare inrichting op te stellen die voor bewoning gebruikt kan worden. In geen geval mag een gebouw of een dergelijke inrichting opgericht worden zonder voorafaande vergunning"
"2. In toepassing van artikel 5.21. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (afgekort VCRO), verklaart de verkopende partij:
1° dat geen stedenbouwkundige vergunning werd uitgereikt naar aanleiding van de

aanvraag voor het verbouwen van een eengezinswoning";
"4. De kopende partij verklaart kennis te hebben van het artikel 4.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, welke bepaling de vergunningsplichtige handelingen omschrijft en waarvan de kopende partij erkent op heden een kopie te hebben ontvangen".

Uit deze bepalingen kan dan ook worden afgeleid dat de eerste en de tweede beklaagde geenszins door de derde en de vierde beklaagde werden misleid doch integendeel door hen in kennis werden gesteld omtrent de eventuele onmogelijkheid om het bijgebouw in overeenstemming met de VCRO op te richten. Zij leggen bovendien geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij de derde en/of de vierde beklaagde ooit in gebreke hebben gesteld wegens een inbreuk op zijn informatieplicht als verkoper van het kwestieus en/of uitvoerder van de bouwwerken van het bijgebouw.

Ondanks deze contractueel bekomen informatie hen verstrekt door de derde en de vierde beklaagde op 20 november 2012 en vervolgens zeker ook in maart 2013 door de notaris bij het verlijden van de notariële akte (wat door hen niet wordt voorgelegd), hebben zij desondanks op een bewuste en weloverwogen wijze ervoor gekozen om het bijgebouw zonder vergunning op te trekken.

De verklaringen die de eerste en de tweede beklaagde hebben afgelegd zowel tijdens hun verhoor terloops het opsporingsonderzoek als tijdens de behandelende terechtzitting waarbij zij voorhielden niet op de hoogte te zijn geweest van de vergunningsplicht en met de vinger wezen naar de derde beklaagde die hen daaromtrent misleid zou hebben, worden tegengesproken door de stukken van de derde en de vierde beklaagde.

De eerste en de tweede beklaagde hebben zich aldus niet gedragen als een goede huisvader zodat zij zich niet kunnen beroepen op de gerechtvaardigde dwaling als schulduitsluitingsgrond. Voor de strafbaarstelling van deze feiten is bovendien geen bijzonder opzet vereist.

De feiten onder de enige tenlastelegging zoals gekwalificeerd in de dagvaarding, zijn bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde.

De derde en de vierde beklaagde

Op 31 juli 2018 trad de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft in werking.

Artikel 2 van die wet vervangt artikel 5 van het Strafwetboek. Daarmee werd de decumulregeling van het tweede lid van artikel 5 afgeschaft. Het oude artikel 5 bevatte een strafuitsluitende verschoningsgrond ten gunste van de persoon die de minst zware fout had begaan wanneer het misdrijf niet wetens en willens werd gepleegd.

Gelet op artikel 2 Strafwetboek blijft wat betreft feiten gepleegd vóór 31 juli 2018 de

decumulregel van toepassing als meest gunstige toestand voor de beklaagde die de fout niet wetens en willens zou hebben gepleegd en evenmin de 'zwaarste fout' pleegde.

Krachtens het oude artikel 5 Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

De gepleegde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de vierde beklaagde. Deze vennootschap heeft doelbewust meegeholpen met het oprichten van een bijgebouw zonder daarvoor over een stedenbouwkundige vergunning te beschikken.

Cumulatie in de vervolging van rechtspersoon en natuurlijke persoon is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid, Sw.).

Zoals supra reeds werd uiteengezet, blijkt uit de gegevens van het strafdossier – en wordt het door hen niet betwist – dat de derde en de vierde beklaagde de eerste en de tweede beklaagde hielpen bij de uitvoering van de verbouwingswerken, ondanks de wetenschap dat hiervoor geen vergunning voorhanden was.

De derde beklaagde had bovendien als zaakvoerder van de vierde beklaagde binnen deze bevoegdheid beslissingsmacht en heeft bijgevolg ook doelbewust de beslissing genomen om het misdrijf te plegen.

De derde en de vierde beklaagde pleegden de fout wetens en willens. Wetens in de zin dat zij wisten dat ze misdrijven pleegden, en willens, in de zin dat zij zich niet op een rechtvaardigingsgrond kunnen beroepen. De derde beklaagde kan dus samen met de rechtspersoon worden vervolgd en veroordeeld.

De feiten onder de enige tenlastelegging met de daarin voorziene incriminatieperiode zijn dan ook bewezen in hoofde van de derde en de vierde beklaagde.

Tot slot zijn ook de verzwarende omstandigheden in hoofde van de derde en de vierde beklaagde bewezen, nu zij beroepshalve als aannemer van bouwwerken actief zijn en de misdrijven in het kader van deze activiteiten hebben gepleegd. Er werd ten andere geen betwisting gevoerd omtrent deze verzwarende omstandigheid.

Straf

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank naast de ernst van de feiten tevens rekening met de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer kan blijken uit hun strafrechtelijk verleden.

De eerste beklaagde liep in het verleden een veroordeling wegens een verkeersdelict op. De tweede beklaagde beschikt over een blanco strafverleden. De derde beklaagde liep reeds meerdere veroordelingen uitgesproken door de politierechtbank op wegens het rijden in staat van dronkenschap en intoxicatie. De vierde beklaagde beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

Elke beklaagde argumenteert in besluiten dat de redelijke termijn is overschreden en vraagt de rechtbank om in hoofdorde bij bewezenverklaring van de feiten, de eenvoudige schuldverklaring uit te spreken.

Het openbaar ministerie stelde op de behandelde terechtzitting van 15 oktober 2019 dat er na het opvragen van de strafregisters in 2016 geen verdere onderzoeksdaden meer gesteld werden. Er werd tevens bevestigd dat men om ongekende reden niet op de hoogte was omtrent de betaling van de meerwaardesom door de beklaagden op 27 april 2018. Indien dit wel zo was geweest, zou er mogelijks niet overgegaan zijn tot dagvaarding van de beklaagden voor de correctionele rechtbank.

De rechtbank is van oordeel dat de redelijke termijn, zoals bedoeld in artikel 21ter VT Sv. en artikel 6.1 EVRM, waarbinnen eenieder recht heeft op een behandeling van zijn zaak, in de onderhavige zaak werd overschreden. De ratio legis van de vereiste dat de behandeling van een strafzaak niet onredelijk lang mag aanslepen bestaat erin te vermijden dat de vervolgde te lang in de onzekerheid zou blijven omtrent de uitspraak en zijn daaraan verbonden lot. Het accent ligt op de menselijke waardigheid en het gevaar dat deze wordt aangetast door het te lang voortduren van de vervolging.

De rechtbank stelt vast dat het aanvankelijk proces-verbaal lastens de beklaagden reeds werd opgesteld op 25 oktober 2013. De eerste beklaagde werd een eerste keer verhoord op 17 mei 2014 en de tweede beklaagde op 3 oktober 2015. De derde beklaagde werd op 24 januari 2014 in het kader van een ander opsporingsonderzoek verhoord en nadien niet meer.

In haar kantschrift van 4 maart 2015 gericht aan de GSI waarbij de herstelvordering werd opgevraagd, drong de behandelende substituut-procureur des Konings reeds op een spoedig antwoord aan. Er werd gesteld dat bij gebreke daaraan een seponering van het strafdossier zich zou opdringen gezien de feiten dateren van 2013.

De eerste en de tweede beklaagde werden een laatste keer verhoord op 9 november 2016 waarna de kadastrale gegevens en de strafregisters van de beklaagden in 2016 werden opgevraagd. Nadien blijken geen verdere onderzoeksdaden meer te zijn gesteld.

Ook de GSI blijkt geen stappen te hebben ondernomen om het openbaar ministerie in te lichten van het feit dat de beklaagden op 27 april 2018 overgingen tot betaling van de meerwaardesom waarmee de herstelvordering voldaan was, zodat het openbaar ministerie alsnog op 7 mei 2019 overging tot dagvaarding van de beklaagden teneinde herstel te bekomen.

Op grond van deze overwegingen, oordeelt de rechtbank dat het onderzoek een onverklaarbare periode van stilstand heeft gekend zodat er sprake is van een schending van de redelijke termijn.

In toepassing van artikel 21ter Vt. Sv. wordt derhalve voor elke beklaagde de eenvoudige schuldigverklaring uitgesproken.

De beklaagden moeten elk een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand" (artikel 4 § 3 en artikel 5 §§ 1 en 1 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand). Deze bijdrage bedraagt 20 euro.

De beklaagden moeten ook elk een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 53,58 euro.

Het herstel

Gelet op de inmiddels tussengekomen betaling van de meerwaardesom van 7.059 euro door de beklaagden in uitvoering van het vonnis van 5 december 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, elfde kamer, is de herstelvordering thans zonder voorwerp.

BURGERRECHTELIJK

Er zijn geen redenen om eventuele burgerlijke belangen aan te houden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 66, 100 Strafwetboek;
Art. 6 1° lid EVRM;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende **op tegenspraak**,

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging **bij eenvoudige schuldigverklaring**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging **bij eenvoudige schuldigverklaring**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging **bij eenvoudige schuldigverklaring**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging **bij eenvoudige schuldigverklaring**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Gerechtskosten

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 369,70 euro.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 19 november 2019

waarbij de voorschriften vervat in artikel 195 Wetboek van Strafvordering zijn nageleefd.

Aanwezig:

voorzitter
substituut-procureur des Konings
griffier.